

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις . . . (Β' Θεσαλ. Β' 15)

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθ. φύλ. — 693 — 694

Ἔτος ΚΘ .

15 Ἰανουαρίου 1974 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ 3.—

Γραφεία Κέντρου 32 — Ἀθῆναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

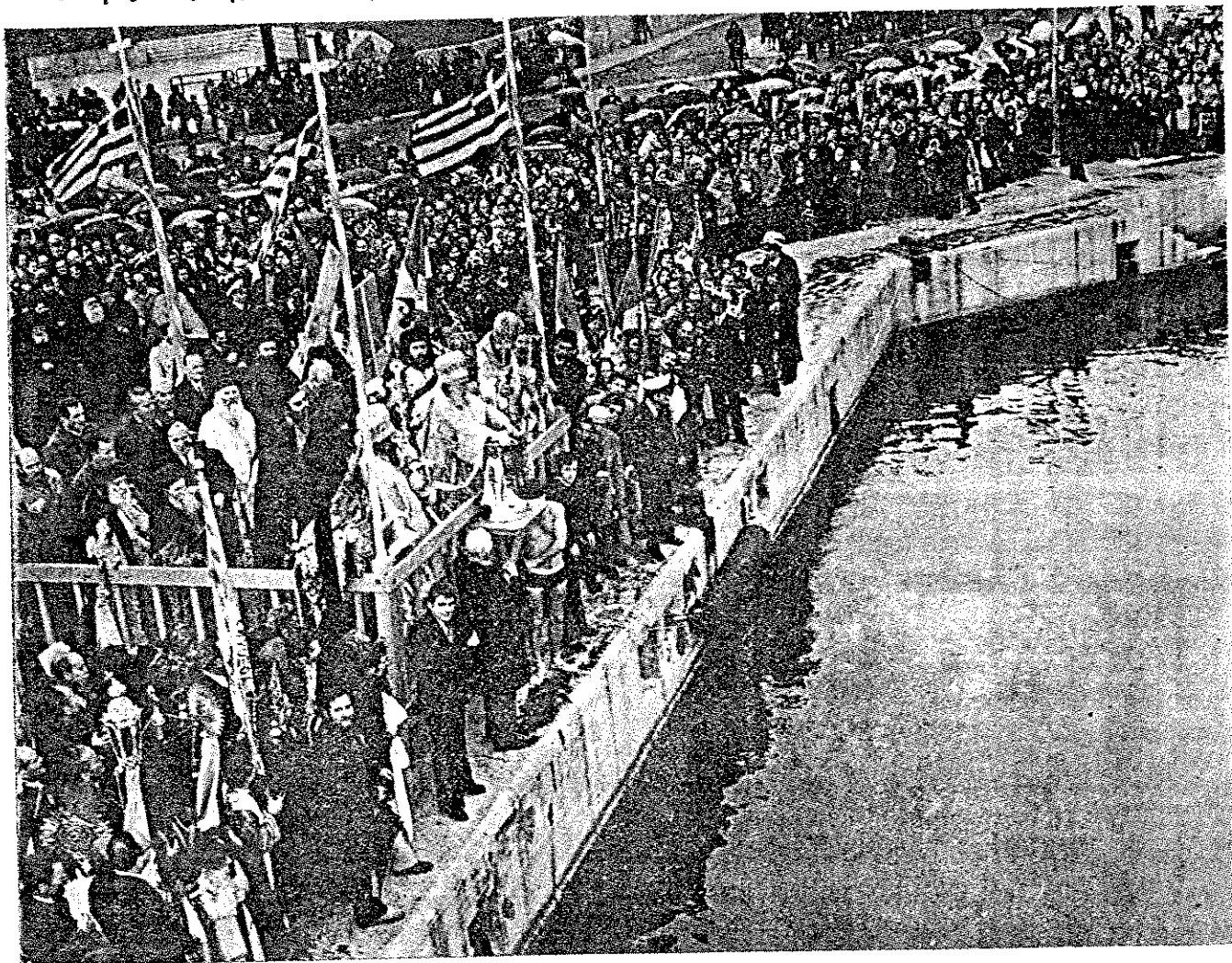
Ἡ Ἥγεσία τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος κατερχομένη πρὸς τὴν θάλασσαν διὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἡ Κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας, καὶ ἀνεφίκτου λαμπρότητος, ἐορτάσθη καὶ πάλιν ἐφέτος, ἡ μεγάλη καὶ ἐπιφανής ἡμέρα τῶν Ἀγίων τοῦ Χριστοῦ Θεοφανείων. Παρὰ τὴν φοβεράν καὶ ἀπροσδόκητον κακοκαιρίαν, ἣ τις ἐμάστιζεν ὅλην τὴν περιοχὴν τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν περιχώρων ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς, ὁ ἐμμένων στερρὸς εἰς τὰ πάτρια καὶ τὰ παραδεδομένα ἔθη τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἔδωκεν καὶ ἐφέτος πάλιν τὸ παρὸν μετὰ ἀπαραιμίλλου αὐταπαρνήσεως καὶ ζήλου ἀπροσπελάστου.

Ὁ ἱερὸς ναὸς τῆς Ὑπαπαντῆς ἀπὸ τὰς πρωινάς

ὥρας ἦτο κατάμεστος πλήθους κόσμου, ἐ ὁποῖος προσέτρεξεν γὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἀρχιερατικὴν Θ. Λειτουργίαν. Αὕτη ἐτελέσθη μετ' ἰδιαζούσης αἴγλης καὶ ἐξόχου λαμπρότητος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου συλλειτουργούντος καὶ τοῦ Σεβ. Μεγαρίδος κ.κ. Ἀντωνίου καθὼς καὶ τῶν κληρικῶν, Ἀρχιμανδρίτου Ἡσαΐου καὶ ἱερέων Νικολάου Δεσποτίδου καὶ Ἐμμανουὴλ Μανδηλάκη καὶ τῶν δύο ἱεροδιακόνων Ἰωακείμ καὶ Προκοπίου. Χορὸς ἱεροψαλτῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μουσικολογιωτάτου κ. Ἰωάννου Συμεωνίδου καὶ Νικολάου Κουκουλάκη ἀπέ

Ἡ στιγμή τῆς Καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

δωκαν λαμπρότατα τοὺς θεοπεσίους ὕμνους τῆς μεγάλης ταύτης ἡμέρας. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θ. Λειτουργίας ἡ ἱερὰ πομπὴ ἐξεκίνησε κατὰ τὰς 10.30' πρὸ μεσημβρίας ἐκ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὑπαπαντῆς κατευθυνομένη πρὸς τὸν ἱερὸν χώρον τῆς καταδύσεως. Ἦτο κατὰ τὸ ἀφθαστον, τὸ μεγαλοπρεπές, τὸ συγκινητικὸν καὶ τὸ συγκλονιστικόν, νὰ ἀτενίζῃ κανεὶς πρὸς τὴν εὐλαβῇ ταύτην στρατιάν τῶν μαχητῶν τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἱεράρχας, ἱερεῖς, μοναχοὺς, μοναχάς, καὶ λαόν. Εἰς τὰ πρόσωπα ὧν ἐκαθρεπτιζέτο ἡ χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ συγκίνησις ἦτο καταφανής, καθ' ὅτι οὐδὲν ὑπελόγιζαν, οὔτε κακοκαιρίαν οὔτε δυσμενεῖς συνθήκας, οὔτε ἀσθενείας, οὔτε γήρας προκειμένου νὰ δώσουν τὸ παρόν εἰς μίαν ἱερὰν καὶ ἁγίαν τελετὴν.

Τὸ θέαμα ἦτο ὄντως ἐξόχως συγκλονιστικόν, νὰ βλέπῃ τις ὑπεργήρους κληρικούς, μοναχοὺς, μοναχάς καὶ λαϊκοὺς ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ γήρατος καὶ τῆς ἀσθενείας, νὰ ὠδεύουν τὴν ὁδόν, τὴν ἀγούσαν εἰς τὸν χώρον τῆς καταδύσεως ἦτο καὶ αὐτὸ μία ἀπόδειξις τοῦ αγωνισ-

κοῦ φρονήματος, τοῦ ἀπροσμετρήτου ζήλου καὶ τῆς σταθερᾶς ἐμμονῆς τῶν ἡμετέρων ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδόξιας, οἱ ὅποιοι οὐδὲν ὑπολογίζουν πρὸ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων τῆς ἀμωμότητος καὶ ἀγιοτάτης ἡμῶν πίστεως. Ὁ ὄγκος ὁπωσδήποτε δὲν ἦτο μέγας ὡς κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη καθ' ὅτι αἱ χιόνες καὶ αἱ βροχαὶ ἀπέκλεισαν πολλοὺς Πατέρας καὶ Μητέρας τῆς ἐρήμου καὶ δὲν τοὺς ἄφησαν δυστυχῶς νὰ παραστοῦν εἰς τὴν ἱερὰν ταύτην καὶ λαμπρὰν πανήγυριν καὶ τελετὴν. Ὅτε ἡ ἱερὰ πομπὴ ἀφίχθη εἰς τὸν χώρον τῆς καταδύσεως ἤρχισε τελούμενος ὁ ἀγιασμός. Συγκινητικωτάτη ἦτο ἡ στιγμή καθ' ἣν ἐφάλλετο τὸ «ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίζομένου σου Κύριε...» ἐνῷ οἱ συριγμοὶ ἐκ τῶν σειρήνων τῶν πλοίων, αἱ ἱπτάμεναι περιστρεφαὶ καὶ ὁ ἐνθουσιασμός ἐδημιουργοῦν μία ἀτμόσφαιραν ἀνεν προηγουμένου ἱερᾶς πνευματικῆς, ὑψηλῆς, οὐρανίαν. Διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ πάλιν ἡ ἱερὰ πομπὴ κατηρθύνθη πρὸς τὸν ἱερὸν ναόν τῆς Ὑπαπαντῆς. Παρὰ τὴν πτῶσιν τῆς βροχῆς, οὐδεὶς ἠθέλησε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Νεάνιδες με ἐθνικὰς τοπικὰς ἐνδυμασίας

Διὰ τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν ἐσκιαγραφήθη ἡ τελετὴ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ παρὰ τὴν Φρεαττύδα τοῦ Πειραιῶς καίτοι οἱ λόγοι πολλάκις δὲν δύνανται νὰ παραστήσουν τὸ μεγαλεῖον στιγμῶν ἐξόχως ὑψηλῶν καὶ συγκλονιστικῶν. Ὅσοι συμμετείχον κατὰ τὴν λαμπρὰν ταύτην ἡμέραν εἰς τὴν ἑορτήν, πανηγυριν καὶ τελετὴν ταύτην δύνανται νὰ μαρτυρήσουν καὶ νὰ ὁμολογήσουν περὶ τοῦ μεγαλείου τῆς τελετῆς ταύτης.

Θερμὰ συγχαρητήρια ἀνήκουν εἰς τοὺς παλαιμάχους ἀγωνιστάς τῆς Ὁρθοδοξίας οἱ ὅποιοι διὰ τῆς παρουσίας των ἐτίμησαν τὴν ἁγίαν ἡμέραν αὐτὴν καὶ πρωτίστως εἰς τὸν ἀκαταπόνητον καὶ δραστήριον Ἀρχιμανδρίτην Μερκούριον Καλοσχάμην καὶ τὸν παλαίμαχον ἀγωνιστὴν κ. Γεώργιον Κόττην. Ὁμοίως θερμότητα συγχαρητήρια ἀνήκουν εἰς τοὺς ὁργανωτάς τῆς τελετῆς τὸν οἰκονομικὸν σύμβουλον τῶν ἡμετέρων γραφείων καὶ ζηλωτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Θε-

όδωρον Μαριδόλην, κ. Δημ. Στέλλαν, κ. Μιχαὴλ Μίμαρον καὶ ἄλλους τοὺς νέους οἱ ὅποιοι προσεπάθησαν νὰ τηρηθῇ ἄκρα τάξις καὶ ἡσυχία καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς λιτανείας. Ὅσοι παρέστησαν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς τὴν ἀλησμόνητον ταύτην τελετὴν θὰ ἔχουν συγκινητικὰς ἀναμνήσεις.

Ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων καὶ ἐκ μέρους τῶν ἱεραρχῶν καὶ τῶν λοιπῶν Κληρικῶν, Μοναστῶν, Μοναζουσῶν καὶ λαϊκῶν τοῦ Ἱ. ἡμῶν ἀγῶνος εὐχαριστοῦμεν θερμότητα τὰς στρατιωτικὰς ἀστυνομικὰς καὶ λιμενικὰς ἀρχὰς αἵτινες διὰ τῆς χαρακτηριζούσης ταύτας θερμῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν συνετέλεσαν εἰς τὴν ὅσον οὐπὼ ἐπιτυχῇ καὶ αἰγλήεσαν ἐμφάνισιν τῶν πάντων κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην.

Ὡς ἐν κατακλείδι γράφοντες τονίζομεν ὅτι ὑπάρχουν στιγμαὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον δι' ἃς ἀξίζει ὁ ἄνθρωπος νὰ ζῇ καὶ ἰδιαίτερος ὁ πιστὸς ἄνθρωπος. Αἱ

Εὐλαβεῖς Μοναχαὶ ἐκ τῶν ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἡσυχαστηρίων τῆς Ἀττικῆς, τὸ κλέος τοῦ Ἱ. ἡμῶν ἀγῶνος.

στιγμαί αὐται τὸν ἀναβιδάζουν, τὸν ὑψώνουν, τὸν μεταρσιώνουν μέχρι τῶν κρασπέδων τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν κάμνουν νὰ αἰσθάνεται ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς ὄντως ἔχει ἓνα μέγαν, ὑψηλόν, Θεῖον προορισμόν. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ πατρῴου ἑορτολογίου μὲ τὸ σταθερὸν ἀγωνιστικὸν τῶν φρόνημα, τὸν ἡφαιστειώδη ζῆλον πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν ἀφθαστον αὐταπάρνησιν καὶ εἰς τὰς πλέον δυσκόλους καὶ ἀντιξόους περιστάσεις ἀποδεικνύουν πάντοτε ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει πάντοτε ὑψηλὰ ἰδανικά, μεγάλα ἰδεώδη, θεῖους πόθους καὶ ὑψηλοὺς δραματισμούς. Δὲν εἶναι θέμα 13 ἡμερῶν ὡς οἱ ἡμέτεροι πολέμοι ἔγραφαν. Δὲν ἀγωνιζόμεθα διὰ τὰς 13 ἡμέρας, ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν ἀλήθειαν, διὰ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν ὑπὲρ ἧς ἀξίζει καὶ τὴν ζωὴν ἡμῶν νὰ θυσιάσωμεν ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη. Ποταμοὶ αἱμάτων ἐχύθησαν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας διὰ τὴν πανάσπilon καὶ πανακμήρατον Ὁρθοδοξίαν. Καὶ οἱ λάτραι καὶ ὀπαδοὶ τῶν δογμάτων τῶν κανόνων καὶ τῶν παραδόσεων τῆς ἀγιοτάτης τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας εἶναι ἔτοιμοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ τὸ αἶ-

μά τῶν νὰ χύσουν ἐὰν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ διὰ τὰ ἱερά καὶ δσια τῆς πίστεως.

Τὸ ἀπέδειξεν ἡ τελετὴ αὕτη διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, μὲ τοὺς π. ο. ι. οὺς γέροντας καὶ προμάχους τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὅποιοι οὐδενὸς ἐφείσθησαν προκειμένου νὰ παραστοῦν εἰς τὴν τελετὴν καὶ νὰ δώσουν τὸ παρὸν εἰς μίαν ἐκδήλωσιν τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας. Ἡ ἁγία Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ. τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων. Αὕτη παρεδόθη εἰς ἡμᾶς κατόπιν ἀπροσμετρήτων ἀγώνων, καὶ θυσιῶν ἀπὸ ἐκείνων εἰς ἡμᾶς. Ὁφείλομεν χάριν αὐτῆς ἀπαντες νὰ ἀγωνισθώμεν σθεναρῶς καὶ νὰ πολεμήσωμεν κατὰ τῶν ποικιλιωμένων ἐχθρῶν, οἵτινες βάλλουν καθ' ἑκάστην ἐναντίον τῆς ἁγίας ἡμῶν ἐκκλησίας, τῶν ἀπαισιῶν αἰρετικῶν, οἰκουμενιστῶν, συγκρητιστῶν, χιλιαστῶν, μαρσῶνων καὶ ὅλων ἐκείνων τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως ἡμῶν, οἱ ὅποιοι πιστεύουν ὅτι κάποτε θὰ ἐξαφανίσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Ἀλλὰ ἀπαιτῶνται. Καὶ θὰ διαφευσθοῦν διότι ὑπάρχει ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς τὸ «λεῖμμα» καὶ θὰ ὑπάρχῃ κατὰ τὴν Γραφήν.

Εὐσταλεῖς νεάνιδες μαθήτριάι τῆς ἀγωνιστρίας Εὐθυμίας Σπαγοῦ.

Ο Χ Ρ Ο Ν Ο Σ

«Ἀρχὴ μηνῶν», κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν, εἶναι ὁ σεληνιακὸς μῆν, εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται ἡ ἑαρινὴ ἰσημερία, ὁ ἀντιστοιχῶν δηλ. περίπου πρὸς τὸν Μάρτιον καὶ αὐτὸς ἦτο ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔτους. Ἐκκλησιαστικῶς ἀρχὴ τοῦ ἔτους λογίζεται ὁ μῆν, εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται ἡ φθινοπωρινὴ ἰσημερία, δηλ. ὁ Σεπτέμβριος. Κατὰ τὴν πρώτην τούτου ἐγένοντο ἐπίσημοι τελεταὶ εἰς τὴν Βυζαντινὴν αὐτοκρατορίαν, θρησκευτικαὶ καὶ πολιτικαί, τῶν ὁποίων μικρὰν ἀναμνηστικὴν συνέχειαν κάμνει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δι' εἰδικῆς τελετῆς, καθ' ἣν υπογράφεται ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου εἰς τὸν κώδικα ἡ ἐναρξίς τῆς νέας ἰνδικτιῶνος κλπ. Μετὰ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νέου χρόνου, ἃς εἴπομεν μερικὰ περὶ χρόνου καὶ ἂν ἄξιζε τὸν κόπον, ἂν ἦτο θεάρεστον, νὰ δεχθοῦν οἱ Χριστιανοὶ τὴν ὑπονόμεισιν τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὸ τῶν σκοτεινῶν ἀνθρώπων, τάχα γιὰ τὴν... «ἀκριβείαν τοῦ χρόνου»!

Τί εἶναι χρόνος; Ἡ ἐγνοία τοῦ χρόνου, ἂν καὶ ἀπλῆ καθ' ἑαυτήν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὁρισθῇ. Ἀκριβὴς ὁρισμὸς τοῦ χρόνου καθ' ἑαυτὸν, ἄνευ συσχέτισως πρὸς ἄλλα δεδομένα, δὲν ἐδόθη μέχρι σήμερον. Μόνον εἰς τὴν μέτρησίν του καταγίνονται. οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο μὲ θάσιν ὠρισμένην μονάδα ἀφ' ἐνὸς ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τοὺς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπισυνδυαζόμενους τρόπους μετρήσεως καὶ ἀφ' ἑτέρου πρὸς τὴν κίνησιν τῶν οὐρανίων σωμάτων. Μήπως ἐπέτυχαν οἱ ἄνθρωποι τοῦλάχιστον τὴν ἀκριβὴ μέτρησιν τοῦ χρόνου τὴν γινομένην θάσει μονάδος τινός, εἴτε τὴν ὑπολογιζομένην ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν ἀστέρων; Ὅχι μόνον τῆς κινήσεως τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἀκριβὴ χρονικὴν μέτρησιν δὲν κατώρθωσαν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' οὔτε καὶ αὐτοῦ τοῦ

ἔτους τῆς γῆς τὴν ἀκριβὴ διάρκειαν. οὔτε αὐτῆς τῆς ἡμέρας. Τινὲς νομίζουν ἴσως δι: ἡ πορεία τοῦ χρόνου εἶναι ἀκριβὴς ἀνακύκλησις καὶ δι: μετὰ ὠρισμένην περίερον ἐπανέρχεται πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτό. ὡς κύκλος μὴ ἔχων ἀρχὴν καὶ τέλος. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀληθές. Ὁ χρόνος δὲν εἶναι ἀναρχος· ἀναρχος εἶναι μόνον ὁ Θεός, Ὅστις «τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν». Ὁ χρόνος ἔχει ἀρχὴν καὶ θὰ ἔχῃ τέλος, ὅταν «οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ», μεθ' ὃ θὰ παύσῃ ὁ χρόνος ὅπως τὸν ἐννοοῦμεν σήμερον· θὰ ὑπάρχῃ τὸ αἰεὶ ὄν, ἡ αἰωνιότης. Ὅχι μόνον ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διδασκόμεθα δι: ὁ χρόνος πορεύεται πρὸς ὠρισμένον τέρμα καὶ σκοπὸν, μεθ' ὃ ἀνοίγεται ἡ αἰωνία ἡμέρα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς φυσικὰς παρατηρήσεις. Κατὰ τοὺς εἰδικούς, ὅχι μόνον οἱ πλανῆται καὶ ὁ ἥλιος, ἀλλὰ καὶ οἱ πλέον μακρυνοὶ ἀπλανεῖς καὶ αὐτὸς ὁ πολικὸς ἀστὴρ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας μετατοπίζονται ὥστε ὁ παρὼν κόσμος πορεύεται πρὸς τὴν πλήρωσιν τῷ σκοποῦ του, δὲν εἶναι ἀσκοπον «μαγγανοπήγαδο».

Ὅποια φαντασιοπληξία, ὅταν τοῦ ἔτους δὲν εὐρίσκεται ἡ ἀκριβὴς διάρκεια, νὰ ἐξαπατῶν τοὺς ἀδαεῖς οἱ φαντασιοκόποι, κάμνοντες λόγον περὶ... ἑκατομμυρίων ἐτῶν ἀποστάσεως ἡ ζωῆς... ἀνακαλύπτοντες πράγματα ἀναπόδεικτα, ἀλληλοαναίρουμένοι; Τὰ «ὑπὸ χεῖρα» δὲν κατώρθωσαν νὰ βεβαιώσουν καὶ βρενθύνονται δι: εὐρίσκουν ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὅποια μόνον ἡ φαντασία ἵπταται! Καθ' ὃ βεβαιῶν οἱ μαθηματικοὶ καὶ ἀστρονόμοι, τὸ ἀκριβὲς μῆκος τοῦ τροπικοῦ ἔτους δὲν ἐγνώσθη. Ἐπομένως οὔτε καὶ ἀκριβὴς μέτρησις του. Οἱ καταγινόμενοι εἰς τὸ νὰ «κατανοῦν τὸ πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ», «εὐρίσκουν» κατὰ καιροὺς δι: ἡ διάρκεια τοῦ ἔτους εἶναι τόσαι ἡμέραι καὶ... τόσα δεκάκις ἢ ἑκατοντάκις χιλιοστὰ τῆς ἡμέρας· καὶ μετὰ τοῦτο νομίζουν δι:... ἐφώτισαν τὸν κόσμον! Ἀλλ' ἡ πάροδος τοῦ χρόνου ἔρχεται νὰ τοὺς ἀποδείξῃ δι:... δὲν ἐλογάριασαν καλά! Ὅσα ἡμερολόγια κατήρτισαν οἱ ἄνθρωποι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Χαλδαίων καὶ τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Πτολεμαίων καὶ τοῦ μεσαιῶνος μέχρι τῶν νεωτέρων διὰ νὰ μετροῦν τὸν χρόνον, ἐνῷ πρὸς καιρὸν ἐνομίζοντο ἀκριβὴ καὶ ἔλυσαν αὐτὸ τὸ ζήτημα, διεπιστοῦτο μετὰ δεκαετίας ἢ ἑκατονταετίας δι: ἡ ἀκρίβεια τὰ ἐξέφευγεν, ἡ κίνησις καὶ ἡ θέσις τῶν οὐρανίων σωμάτων ἀλλήλη ἦτο ἀπὸ ἐκείνην ποῦ προὑπελόγιζαν. Διὰ τοῦτο συνεχῶς, ὅπως καὶ σήμερον, ἐπιζητεῖται ἡ εὐρεσις «νέων» ἡμερολογίων, ποῦ νὰ ἔχουν τὴν... ἀκριβείαν. Ἀλλ' ἔρχονται οἱ εἰλικρινεῖς μαθηματικοὶ — ὅχι οἱ ἡμιμαθεῖς καὶ πτωχαλᾶζοντες — νὰ βεβαιώσουν δι: «τὸ ἀκριβὲς μῆκος τοῦ τροπικοῦ ἔτους δὲν ἐγνώσθη ἐπομένως οὔτε «ἀκριβὲς» ἡμερολόγιον δύναται νὰ κα-

Καὶ τὸ λείμμα αὐτὸ εἶναι οἱ ἐλάχιστοι ἐναπομείναντες πιστοί. Οἱ πιστοὶ ἔμωσ ὅσοι κατὰ τὰς προρρήσεις τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ὁρθοδοξίας ἐμμένοντες πιστοὶ ἄχρι θανάτου εἰς τὴν ἀγιωτάτην Ὁρθοδοξίαν, θὰ δώσουν τὴν μεγάλην μάχην διὰ τὴν διάδοσιν καὶ ἐξάπλωσιν αὐτῆς, ὅποτε μακρὰν δὲν θὰ εἶναι ἡ ἡμέρα καθ' ἣν τὸ φῶς τῆς ἀγιωτάτης ὀρθοδοξίας θὰ λάμψῃ ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης καὶ θὰ διαχύσῃ τὸ οὐράνιον καὶ ἐκπαγλὸν φῶς του εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀγνοούντων, τῶν ἀμαθῶν, καὶ τῶν ζώντων εἰς τὸ παχυλὸν σκότος τῆς ἀγνοίας, τῆς ἀμαθείας, τῆς κακοδοξίας καὶ τῆς αἵρέσεως. Τοῦτο ἄλλωστε διεκήρυξαν τὰ ἀψευδέστατα χεῖλη τοῦ θεοῦ Δομητόρος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας δι: «πύλαι Ἀδου οὐ καταισχύσουσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ». Ἐλευσεται λοιπὸν ἡ ἡμέρα καὶ δὲν ἀπέχει πολὺ ἀφ' ἡμῶν, καθ' ἣν γενήσεται κατὰ τὴν ἀψευδῆ ἐπαγγελίαν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, «μία ποίμνη εἰς ποιμήν».

ταρτισθῇ.

Τούτων δεδομένων, ὁποῖαν μωρότητα ὀφλισκάνουν, ὁπόσῃν δὲ πιωχαλαζονεῖαν καὶ ἀθεοφοβίαν πλουτοῦν καὶ πόσης κατακρίσεως εἶναι ἄξιοι οἱ κακούργησαντες εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ἔνοχοι καὶ συνεχισταὶ τοῦ ἐγκλήματος νὰ ὑπογομεύσουν τὴν πίστιν καὶ σχίσουν τὴν Ἐκκλησίαν, τάχα διὰ νὰ ἀκολουθοῦν... «ἀκριβὲς νέον ἡμερολόγιον»! Ἐκεῖνοι ποὺ προώθησαν εἰς τὴν ἀντίχριστον παρανομίαν καὶ προδοσίαν ταύτην ἀσφαλῶς θὰ καγγάζουν καὶ θὰ μωκτηρίζουν τοὺς προθύμους νὰ χάψουν τόσο «εὐκόλως» καὶ ἀνεξετάστως τὰ συνθήματα καὶ... «ἐπιχειρήματα» ποὺ τοὺς σεοδίζουν, ὄχι δωρεάν! Εἰς τὰ Πατερικὰ γράφεται ὅτι «Ὁποῖος ἐνώνει τὸ θέλημα μὲ τὸ δικαίωμα, εἶναι μοιχός». Καὶ αὐτοὶ οἱ παντοῦργοι καὶ κακούργοι, βουλευθέντες νὰ ἀτιμάσουν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, εἶρον καὶ «εφεύρεσιν» νὰ τὸ «δικαιολογήσῃ» εἰς τὸν νοῦν τῶν ἀδιαφόρων, τῶν προκατειλημμένων, τῶν εὐολίσθων. Οἱ βυσοδομεύσαντες τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ «νέου ἡμερολογίου» εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀπέβλεπον, εἰμὴ εἰς τὸ νὰ «ἐκτελέσουν» τὸ σχέδιον τῶν σκοτεινανθρώπων διὰ τὴν βαθμιαίαν ὑπονόμευσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸν σταδιακὸν παραμερισμὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ νὰ κρύψουν, ὅπως ὅλοι οἱ ἀπατεῶνες, τὸ πραγματικὸν τῶν βούλευμα, ἐκρέμασαν ὡς προπέτασμα τὴν ἀπάτην περὶ... χρονικῆς «ἀκρίβειας»!!

Ἡ κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίαις ἐνσκήψασα εἰς τὸν κόσμον θανατηφόρος πακώλης, ποὺ λέγεται «Οἰκουμενισμός», στόχον τῆς ἔχει τὸν δηλητηριασμὸν καὶ τὸν θάνατον τῶν ψυχῶν τῶν Χριστιανῶν· σκοπὸν ἔχει τὴν βλασφημίαν καὶ τὸν βαθμιαῖον παραμερισμὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐτοιμασίαν τῆς βασιλείας τοῦ ἀντιχρίστου. Τρόπον καὶ μέσον ἐνεργείας διὰ νὰ μεταδοθῇ, εἶρε τὴν «ἀγάπην» τοῦ μοιχοῦ. Ν' ἀφήσῃ ἡ Νύμφη Ἐκκλησία τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν τῆς εἰς τὸν Νυμφίον τῆς νὰ προσκολληθῇ εἰς τὴν «ἀγάπην». Ἄλλου, ποὺ τῆς ψιθυρίζει: «Διατὶ νὰ μᾶς χωρίζουν τὰ δόγματα, δηλαδὴ ὁ Χριστός; διατὶ νὰ ἔχωμεν διαφορὰς μεταξύ μας; Ἄς κρύψωμεν τὰ δόγματα, ἄς ἐξαλείψωμεν τὰς διαφοράς, διὰ νὰ ἔχωμεν ἀγάπην». Καὶ ἐπειδὴ γνωρίζει ἕξ ἀρχῆς ὁ ἀκάθαρτος ἀπατεῶν νὰ κρύπτεται ὑπὸ ξένα ὀνόματα, μεταχειρίζεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ! Πρώτη λοιπὸν, ἡ καὶ ἐμφανεστέρα, «διαφορά», ποὺ χωρίζει τὴν Νύμφην Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοὺς καταχthonίους ἐκμαυλιστάς, εἶναι τὸ Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιόν τῆς, τὸ ἐξαγιασθὲν ἀπ' ἀρχῆς τῆς συστάσεώς τῆς διὰ τῆς κατ' αὐτὸ ἀναμνήσεως τῶν κοσμοσωτηρίων γεγονότων καὶ τῶν μνημιῶν τῶν Μαρτύρων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, καθ' ὃ πάντοτε ὁμαδικῶς καὶ κοινῶς ἐλάτρευσαν τὸν Κύριον καὶ ἐτίμησαν τοὺς Ἁγίους Του οἱ ἀπανταχοῦ Ὁρθόδοξοι. «Τὸ Ἑορτολόγιον τῶν Ὁρθοδόξων, ὡς ἔγραφε διαπρεπὴς ἱεράρχης, ἀποτελεῖ τὸ ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικόν, γνώρισμα, περιφρουρεῖ ὡς ἄλλος Ἄγγελος φυλάξ τὴν πίστιν καὶ τὰς παραδόσεις τῶν ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξων καὶ ὑπομνήσκει αὐτοῖς ὅτι, ἑορτάζοντες κατ' αὐτό,

ἀνήκουσιν εἰς τὴν Μίαν καὶ ἀκαينوτόμητον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν... τὴν πολὺ διαφέρουσαν τῶν εἰς καινοτομίας περιπεσουσῶν». Ἀποῦ λοιπὸν ἀποτελεῖ «ἰδιαιτέρον γνώρισμα» τῶν Ὁρθοδόξων καὶ κάμνει νὰ «διαφέρουν» οἱ δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοὺς προαγωγούς τοῦ ἀντιχρίστου, «ἐπρεπε» νὰ ἐξοβελισθῇ, διὰ νὰ... ἔλθῃ «ἀγάπη» καὶ «ἐνώσις»!! Τοῦτο καὶ ἔπραξαν οἱ σατανοδιδασκτοὶ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ. Ὡς «πρώτον ὄχημα πρὸς τὸν Οἰκουμενισμὸν» καὶ «πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως τῶν «ἐκκλησιῶν» ἐτέθη τὸ νὰ φύγῃ πρώτη αὐτὴ ἡ «διαφορά», διὰ νὰ ἐπακολουθήσουν αἱ ἄλλαι, ὡς ὑπέδειξε καὶ ἡ ἐμπνεύσει τῶν ἀπατεῶνων τῆς Δύσεως ἐκδοθεῖσα περιδόητος «Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ 1926». Οὐδέποτε ἐκκλησιαστικὸν ἔγγραφον ἡ διάταγμα ἐτηρήθη τόσο πιστῶς καὶ μὲ τόσοι ἀκρίβειαν, ὥς ἡ «Ἐγκύκλιος» αὐτὴ ὑπὸ τῶν Οἰκουμενιστῶν, τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ τὸν Καταστατικὸν χάρτην. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ «Ἐγκύκλιος», ὀρίζουσα τὰ μέσα «πρὸς παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς ποτε ἐνώσεως», ὡς πρῶτον ὑποδεικνύει «τὴν παραδοχὴν ἐνιαίου ἡμερολογίου, πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν». Οὐδαμῶς ἀναφέρεται ὅτι «ἡ παραδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου» μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας γίνεται διὰ τὴν... χρονικὴν ἀκρίβειαν, γίνεται διὰ τὸν «ταυτόχρονον ἑορτασμὸν», «πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐνώσεως»... μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ. «Εἰς τὸν κύριον συντάκτην τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 ἀρχιεπίσκοπον Θυατείρων Γερμανῶν ἀφιερῶθη προσφάτως μία τῶν αἰθουσῶν συνεδριάσεων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου ἐκκλησιῶν», τὸ ἄντρον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὴν Γενεύην! Μόνον αὐτὸ θὰ ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ ξυπνήσουν οἱ κοιμισμένοι, ἂν ἐνδιαφέρωνται διὰ τὴν πίστιν των. Ὁ πρῶτος «ἐκτελεστής» τῆς τοιαύτης «ἐγκυκλίου» Μεταξάκης, ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδρίας τοῦ ψευδο «πανορθόδοξου συνεδρίου» τοῦ (1923) διεκήρυσσεν ὅτι «Διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπαυξάνομεν καὶ τὰ σημεῖα ἐπαφῆς πρὸς τὰς λοιπὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας». Εἰς αὐτὸ δὲ τὸ «συνέδριον» διαρκῶς ἐπανελαμβάνετο ὅτι «ἡ παραδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου» ἀπέβλεπεν εἰς «τὸν ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων ἑορτῶν ὑπὸ πάντων τῶν Χριστιανῶν», «εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς παγκρίστιανικῆς ἐνότητος», «εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν» κ. ο.κ. Οἱ διὰ τὸν παραμερισμὸν τοῦ Χριστοῦ εἰσαγαγοντες τὸν νεοημερολογισμὸν Οἰκουμενισταὶ δὲν ἀπέκρυψαν τὸν σκοπὸν των. Ἐν ταῦτοις, μετὰ ἀναδείας καὶ ἐπιμονῆς προβάλλεται ὑπὸ τῶν καλοθελητῶν ὅτι σκοπὸς των ἦτο ἡ... τήρησις τῆς «χρονικῆς ἀκρίβειας», ὅτι εἶναι «ζήτημα ἐπιστήμης καὶ ἀστρονομίας» κ.λ.π. διὰ νὰ φαίνεται τὸ θέλημά των ὡς «δικαίωμα», ὑπερ εἶναι, κατὰ τὸ ἀνωτέρω Πατερικόν, ἐφεύρημα τοῦ μοιχοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐπιζητεῖ «ἀκρίβειαν χρόνου», ἀλλὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς εὐσεβείας, αὐτοὶ δέ, οἱ ὁποῖοι

ΤΟ ΤΡΙΩΔΙΟΝ

Ἀπὸ τῆς 21ης Ἰανουαρίου «ἄρχεται τὸ Τριώδιον», δηλ. ἀνοίγει ἡ περίοδος ἐκείνη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν χρησιμεύεται τὸ λει-

πολοῦντες τὸν ἀντίχριστον νεοσημερολογισμὸν, διὰ νὰ καταπαύσουν τάχα τὴν συνείδησιν των καὶ ἐνώσουν τὸ θέλημα μὲ τὸ «δικαίωμα», νομίζουν ἀνοήτως ὅτι.... εὗρον τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου — ἐγὼ αὐτὴ μέχρι σήμερον δὲν εὗρέθη — ἃς γνωρίζουν ὅτι εἶναι συνεργοὶ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ, καταπατῆται τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς ὄφελος τῶν ὑπονομευτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀρνηταὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ χάριν «ἀγάπης» τῶν πολεμίων τοῦ Θεοῦ καὶ ἃς ἐπιστρέφουν ταχέως, πρὶν ἔλθῃ ἡ ὀργή του.

τουργικὸν βιβλίον τοῦ «Τριωδίου». Δὲν εἶναι ὅμως τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς περιόδου αὐτῆς μόνον ἡ χρῆσις τοῦ βιβλίου τούτου, ἀλλὰ ὁ ἰδιαίτερος καὶ ὁ βαθύτερος σκοπός, ὁ ὁποῖος ἐπιδιώκεται κατ' αὐτὴν διὰ τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν.

Τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἡ περίοδος αὕτη μᾶς ἐπενθυμίζει καὶ αἱ σκέψεις, εἰς τὰς ὁποίας μᾶς δίδουν ταῦτα ἀφορμὴν, μαζὶ μὲ ὅλον τὸν ἰδιαίτερον ρυθμὸν, ποὺ ἔχουν κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν αἱ ἱερὰ ἀκολουθίαι, δίδουν πράγματι τὴν εὐκαιρίαν εἰς κάθε πιστὸν νὰ σκεφθῇ σοβαρότερον διὰ τὴν ἀληθινὴν συμμετοχὴν του εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἐκκλησίας του καὶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πνευματικῶν του δυνάμεων. Τὸ πνεῦμα δὲ τὸ ὁποῖον διέπει ὅλην αὐτὴν τὴν πνευματικὴν προσπάθειαν τοῦ «Τριωδίου» εἶναι πνεῦμα περισυλλογῆς βαθυ-

Ὁ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀρχμ. Μερκούριος Καλοσκάμης ἐν μέσῳ Κληρικῶν.

τέρας παρατηρήσεως τῆς ἐσωτερικῆς μας καταστάσεως, ζωντανωτέρας ἐπικοινωνίας μὲ τὸν Οὐράνιον Πατέρα, θερμότερας ἐπαφῆς μὲ τὸν Χριστὸν καὶ συστηματικωτέρας ἀσκήσεως τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης.

Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δὲν ἔκαμαν εἰς ὅλον τὸν χρόνον τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν τώρα νὰ σκεφθοῦν καὶ νὰ ἐπανορθώσουν τὸ σφάλμα των. Ἐκεῖνοι ποὺ ἔκαμαν τὰ καθήκοντα αὐτὰ μὲ κάποιαν ἀμέλειαν ἢ μὲ ἔλλειψιν συστήματος καὶ ὄχι μὲ τὴν ἀπαιτούμενην σοβαρότητα καὶ προσοχήν, προσκαλοῦνται τώρα νὰ συνέλθουν καὶ νὰ τακτοποιηθοῦν. Ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὴν συνείδησιν, ὅτι οὔτε ἀμέλειαν, οὔτε ψυχρότητα, οὔτε ἔλλειψιν συστήματος ἔδειξαν διὰ τὸν πνευματικὸν των καταρτισμὸν, ὑποχρεοῦνται νὰ σκεφθοῦν τώρα ὅτι ὁ Χριστὸς τοὺς θέλει ἀκόμη περισσότερον ἰδικούς Του.

Ἡ καταπολέμησις τοῦ κάθε εἴδους ἐγωϊσμοῦ μας, ἡ ἐμπιστοσύνη εἰς τὴν ἀπόλυτον ἀγάπην τοῦ Οὐρανίου Πατρός, αἱ σκέψεις περὶ τοῦ θανάτου, τῆς κρίσε-

ως καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς, ἡ σκέψις διὰ τὴν ἀνυπολόγιστον ἀξίαν τῆς ψυχῆς, ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀπολυτρωτικῆς θυσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἡ πλήρης ὑποταγὴ εἰς τὸ Θεῖον θέλημα. Αὐταὶ εἶναι αἱ ἀρεταί, τὰς ὁποίας πρέπει κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν νὰ καλλιεργήσῃ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ κάθε πιστοῦ.

Ἡ τακτικὴ ἐκτενὴς καὶ θερμὴ προσευχή, ἡ μετὰ τῆς ἐκκλησίας συμπροσευχή, ἡ ἀκρόασις καὶ ἡ μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ νηστεία ἡ ἐξομολόγησις, ἡ κοινωνία τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἡ ἐλεημοσύνη τῶν πτωχῶν, ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἀσθενῶν, ἡ παρηγορία τῶν τεθλιμμένων, ἡ καθοδήγησις τῶν ἀπροστατευτῶν, ἡ προσπάθεια διὰ νὰ κερδηθοῦν ψυχαὶ διὰ τὸν Χριστόν. Αὐτὰ εἶναι τὰ σπουδαιότερα καθήκοντα τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖ ἡ Ἐκκλησία, ἰδίως κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς.

«Ἴδου νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας» (Β' Κορ. 6,2).

Ἀρχιμανδρίται, τελετάρχαι, ιεροδιάκονοι καὶ ἱερεῖς.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πένδη

Πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους Ἐφημέριους, Ὁσιωτάτους Μοναχοὺς, Μοναχὰς καὶ εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς, τῆς καθ' Ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ Περιπέθητα.

Προκειμένου καὶ πάλιν ἐφέτος Θεοῦ θέλοντος, διὰ δευτέραν φοράν νὰ ἐορτάσωμεν καὶ πανηγυρίσωμεν μετὰ πάσης Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Βυζαντινῆς μεγαλοπρεπειᾶς, τὴν καθιερωθεῖσαν παρ' ἡμῖν, Μεγαλώνυμον ἑορτὴν τοῦ ἐν Ὀσίοις Ὀσίου καὶ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Μεγάλου, ἐνὸς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων Προμάρχων καὶ θαρραλέων ἀγωνιστῶν τῆς ἁγιωτάτης ἡμῶν Ὀρθοδοξίας, τὴν 6) 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ἐ.ἔ. ἡμέραν ΤΡΙΤΗΝ, προσκαλοῦμεν Πατρικῶς ἅπαντας, τὸν τε Εὐσεβῆ Κλήρον καὶ τὸ Φιλόχριστον Ποίμνιον τῆς καθ' Ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, τὴν ὡς ἄνω ἡμέραν ΤΡΙΤΗΝ, καὶ περὶ ὥραν 8 πρωϊνὴν, ὅπως προσέλθουν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου Ἀνδρέου Περιστερίου, (ὁδὸς Λαχανᾶ 73) ἵνα παρακολουθήσουν τὴν σπανίαν ὅσον καὶ μεγαλοπρεπῆ Συνοδικὴν Λειτουργίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Μεγάλου τούτου Πρωθιεράρχου καὶ Πρωτοθρόνου συμπάσης τῆς Ὀρθοδοξίας, προσδίδοντες τοιοῦτοτόπως διὰ τῆς εὐσεβοῦς παρουσίας των, ἰδιαίτεραν ἐόρτιον αἰγλήν καὶ λαμπρηδὸνα εἰς τὸν ἕλον ἑορτασμόν, ἀλλὰ καὶ πρὸς πληροφορίαν παντὸς αἰρετικοῦ τῆς Φιλότητος ἡμῖν Ὀρθοδοξίας ὅτι «Οἱ ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΡΗΓΟΡΟΥΝ». ἦτοι, τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ὀρθοδοξίας τιμοῦν καὶ εὐλαβοῦνται πρεπόντως τοὺς τιμήσαντας Αὐτήν.

Πεποιθότες, ὅτι θέλει εὖρεϊ εὐμενῆ τὴν ἀπήχησιν εἰς τὰς καρδίας πάντων τῶν πιστῶν ἡ Πατρικὴ Ἡμῶν αὕτη προτροπὴ καὶ παράκλησις, διατελούμεν, Διάκυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Γ.Ο.Χ.

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΑΓΓΕΛΤΙΟΣ

Ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ ἀγωνιστὴς τῶν Γ.Ο.Χ. Νικήτης Χαλκιδικῆς Ἐλευθέριος Ψάλτης. Ὁ ἀποδημήσας ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρωτοπόρων τοῦ ἀγῶνος. Καλὸς καὶ τίμιος οἰκογενειάρχης καὶ πιστὸς ἐργάτης τῆς ὀρθοδόξου καὶ ἀμωμῆτου ἡμῶν πίστεως. Παρ' ἕλον τὸ γήρας του δὲν ἐπάυσε νὰ ἐξυπηρετῇ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς Ἱεροφάτης αὐτῆς. Ἐκοιμήθη τὴν 27.12.73 τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου μετὰ ἀναπαυμένην τὴν συνείδησίν του, διότι ἐξετέλεσε τὸ καθήκον του ἔναντι τοῦ Θεοῦ. Ἐδικάσθη πολλάκις διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Ὁ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων ἐξουσιάζων Θεὸς ἅς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του ἐν σκηναῖς δικαίων. Ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμὸς ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Τὴν 28.10.73 π. ἔ. ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Γέ-

ρων Γαβριήλ, Καθηγούμενος τοῦ Κελλίου Ἁγίου Γεωργίου Προβάτας Ἁγίου Ὁρους. Ἐπὶ πεντηκονταετίαν ἐφησυχάζων εἰς τὸ περιβόλι τῆς Παναγίας οὐδέποτε ἐξῆλθεν εἰς τὸν κόσμον. Διὰ τὴν ἔξοχον αὐταπάρνησιν καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς του μέγαν θὰ ἔχῃ ἐν οὐρανοῖς τὸν μισθὸν ὁ ἀείμνηστος. Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Ἀστορίας (Ἀμερικῆς) κ. Πέτρου ἐχειροτονήθη εἰς πρεσβύτερον εἰς τὸν ἐκεῖ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης ὁ Ἱεροδιάκονος Νεκτάριος, κατὰ κόσμον Ἀνδρέας Φιλίππου Σωκράτους, πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τὴν 12 Νοεμβρίου 1973.

Εὐχόμεθα αὐτῷ πρόοδον πνευματικὴν.

Πανηγύρεις μηνὸς Φεβρουαρίου

Τὴν 2 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ πανηγυρίζουν 1) ὁ Ἱ. Ναός, 2) τοῦ Πειραιῶς 3) τοῦ Μαρχοπούλου καὶ 4) ὁ Ἱ. Μονὴ Χαρτοκαπίου Ἐλευθερουπόλεως. 5) ὁ Ἱ. Μονὴ Σαλαμίνος.

Τὴν 4 ἡμέραν Κυριακὴν Ἀπόκριω, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Καλαμῶν.

Τὴν 17 ἡμέραν Σάββατον τῆς Καθαρᾶς ἑβδομάδος, ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων πανηγυρίζουν 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Ν. Σμύρνης καὶ 2) ὁ Ἱ. Μονὴ Πάρου.

Τὴν 19 ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῆς Ὀσίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀνω Πετραλῶνων Ἀθηνῶν.

Ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην

Ἡ ἑορτὴ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἑορτάσθη καὶ ἐφέτος ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Πατρίου ἑορτολογίου, μετὰ τῆς ἐπιβαλλομένης ἐπιστημότητος καὶ μεγαλοπρεπείας.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς ἀπὸ λίαν πρωῒαν συνηγοροῦντος καὶ τοῦ καιροῦ, πλήθη Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, κατέκλυσαν τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν «Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν» τόσοι ἐκ τῆς πόλεως, Θεο(ν)ίκης, ὅσον καὶ ἐκ τῶν διαφόρων παραρτημάτων τῆς ἐλληνικῆς θρησκευτικῆς κοινότητος Γ.Ο.Χ. Θεο(ν)ίκης.

Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐψάλει ὑπὸ τῶν ἱερέων τῆς Θεο(ν)ίκης καὶ τῶν παραρτημάτων αὐτῆς ἐν τῷ προαύλει τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ὁ Μέγας τῆς ἑορτῆς Ἀγιασμός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Χρυσόστομου, ὃν παρηκολούθησεν ἅπαν τὸ πλῆθος ἐν καταφανεῖ συγκινήσει.

Ἐν συνεχείᾳ ἐγένετο ἡ ἐκκίνησις διὰ τὴν εἰς θάλασσαν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, προπορευομένων τῶν νεανίδων μὲ ἐθνικὰς ἐνδυμασίας, μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν σημαίαν τῆς Κοινότητος, τῶν ἑξαπτερύγων καὶ λαβάρων. Ἠκολούθησαν οἱ χοροὶ τῶν Ἱεροφαιτῶν, ὁ κληρὸς καὶ ὁλόκληρον τὸ Δ.Σ. τῆς Κοινότητος καὶ πλῆθος πιστῶν.

Ἡ τεραστία καὶ ἐπιβλητικὴ αὐτὴ πεμπὴ διὰ μέσου τῶν ὁδῶν Κανάρη, Μ. Μπότσαρη, καὶ διασχίσασα τὴν λεωφόρον Βασιλίσσης Ὀλγας, ἔφθασεν μέχρι τῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ Ἰστιοπλοϊκοῦ ὁμίλου, ἔπου παρουσίαζε εἰκόνα φαντασμαγορικὴ καὶ ἀπεριγράπτου μεγαλείου. Ἐκεῖ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Χρυσόστομου, ὁ Τιμὸς Σταυρός, ἐνῶ ζεύγη περιστερῶν περιίπαντο καὶ ὁλόκληρον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος εὕρισκετο εἰς πραγματικὸν παραλήρημα, παρακολουθὸν συγχρόνως τοῖς δύτας, οἵτινες ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως ἀνασύρουν τὸν Τιμὸν Σταυρόν.

Μετὰ τὴν κατάδυσιν ἡ ἀνθρωποθάλασσα ἐκείνη, μὲ τὴν αὐτὴν τάξιν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ἐπέστρεφεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν, εἰς τὸ προαύλιον τοῦ ἱεροῦ ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσόστομος, ὠμίλησεν ἐπικαίρως εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Ἐκ θείας ἑορτῆς εἰς θείαν προδάντες ἑορτὴν θεϊκῇ χρηστότητι καὶ εὐδοκίᾳ, ἀπὸ τῆς φάτνης ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην, καὶ ἀπὸ τοῦ θείου λίχνου εἰς τὴν τετελειωμένον ἄνδρα Ἰησοῦν Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον, Υἱὸν δὲ Μονογενῆ τοῦ Πατρὸς τὸν αὐτόν, συγκαταβάντα ἐν

Θεοφάνεια εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

δοῦλου μορφῇ ἐπὶ τὸ βάπτισμα ἐν τῇ Ἰερδάνῃ ἵνα ἡμεῖς ἀπὸ χάριτος εἰς χάριν τελείαν ἀναγόμενοι τελειωθῶμεν διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς κολυμδήθρας εἰς υἰότητα θεϊκὴν ἐν τῇ Ἐπιφανέντι Χριστῷ.

Ἡδράνθημεν ἀπολαύσαντες τῆς μεγάλης καὶ ὑπερόχου χαρᾶς τῶν Χριστουγέννων δι' ἧς ὑπερβαυμαστῶς ἐξετιμήθημεν ὡς ἀνθρώπινος φύσις διὰ τοῦ ἑνανθρωπήσαντος λυτρωτοῦ.

Ἡξιώθημεν τῆς ὑπερμεγίστης τιμῆς ὑπερεχούσης καὶ αὐτῆς τῆς τῶν Ἀγγέλων τῆς κατὰ χάριν λέγομεν Θεώσεως διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σήμερον ἀξιούμεθα τῆς ἀνεκφράστου καὶ ἀκαταλήπτου θείας Ἐπιφανείας ἐν ἣ «πᾶν τὸ πλῆρωμα τῆς θεότητος» ἐπιφοιτᾷ ἐν τῇ Ἰερδάνῃ ὅπως διὰ τοῦ τυπομένου μυστηρίου τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων τὸ θεῖον δημιουργήμα. τὸν ἀνθρώπον, ἀναζώσας ἀγίαση καὶ οὐράνιον ἀναδείξῃ ἄπαντες δὲ τὴν φύσιν ἀνακαινίσῃ καὶ ἐνώση γῆν καὶ οὐρανὸν εἰς παναρμόνιον δοξολογίαν καὶ κοινὴν λατρείαν τῆς Τρισηλίου Θεότητος.

Μέγα τὸ μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας εὐσεβῇ ἐν Κυρίῳ τέχνα. Μεγάλας τιμὰς ἐλάβομεν ἄνωθεν σήμερον οὐρανοδρόμοι γενόμενοι. Τοῦτου ἔσκεν συνέλθοντες ὡς ὀφειλέται υἱοὶ τοῦ Αὐτοῦ Οὐρανίου Πατρός, τὰς εὐχὰς ἡμῶν καὶ εὐχαριστίας ἀναπέμπομεν κοινῇ λατρεῖα καὶ τιμῇ.

Ἡδουχίσσαμεν καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος γ' ἀξιοθώμεν θεοῦ εὐδοκίαν τῆς λαμπρᾶς ταύτης καὶ πανηγυρικῆς τελετῆς τῶν Θεοφανείων. Ἡ μεγάλη αὕτη ἡμέρα παρεκτὸς τῆς ἰδίας μεγάλης σημασίας προσέχει δι' ἡμᾶς τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν καλὸν ἀγῶνα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων εἰς ἐκδήλωσιν πίστεως καὶ ἀφρωσώσεως εἰς αὐτόν, καθὼς ἐπεκράτησεν ἐκ παραδόσεως ἀπὸ τῆς συστάσεώς του ὅτε τὴν Ἱεραρχίαν μας ἐκόσμουσαν τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα ἀναστήματα τῶν Χρυσοστόμων καὶ Γερμανῶν, τῶν ὁλοκαυτωθέντων εἰς τὸν βωμὸν τοῦ καθήκοντος τῆς ἱερᾶς ἡμῶν ἱεσολογίας. Ἐορτάσαμεν λοιπὸν σὺν Θεῷ τὴν διπλὴν ταύτην ἑορτὴν μεθ' ὅσης ἐν ἡμῖν δυνάμει εἰς ἐκπλήρωσιν χρέους ὑψηλοῦ, εὐχαριστοῦντες τὸν καὶ πάλιν καταξιώσαντα ἡμᾶς Κύριον τοῦ ἑορτασμοῦ.

Εἴθε ἡ ἀνάμνησις τῶν ψυχοφεισειῶν τούτων καὶ σωτηρίων γενομένων νὰ διαμείνῃ ἀνεξίτηλος εἰς τὴν μνήμην ὅλων ἡμῶν καὶ ἰδιαίτερος εἰς τὴν μικροτέραν ἡλικίαν τὴν διάδοχον τοῦ ἱεροῦ ὑπὲρ τῶν παραδόσεων ἀγῶνος ἡμῶν, ὡς ἐν τῇ τοῦ Ἁγιασμοῦ εὐχῇ διαλαμβάνεται: «Σήμερον τῶν ὀρθοδόξων ἡ Ἱερά καὶ μεγαλόφωνος πανήγυρις Ἀγάλλεται» Ὁ δὲ Θεὸς εἴθε νὰ εὐλογῇ καὶ κατευθύνῃ τοῦτον μέχρι τῆς τελικῆς αἰσίας αὐτοῦ ἐκδόσεως ἥτοι τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημαίαν τῆς ἀληθοῦς καὶ ἀμύγους ὀρθοδοξίας.

Εὐχαριστίας ἀπευθύνομεν σὺν τῇ ταπεινῇ εὐλογίᾳ ἡμῶν πρὸς τὸ σεβαστὸν ἱερατεῖον, τοὺς συνέλθοντας ἐν τῇ ἑορτῇ εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς καὶ πρὸς ἅπαν τὸ χριστιανικὸν πλῆρωμα. Θερμὰς ὡσαύτως εὐχὰς καὶ εὐχαριστίας ἀπευθύνομεν πρὸς τὰς Ἀστυνομικὰς

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος Λαμίας.

καὶ Λιμενικὰς Ἀρχὰς τὸ Σῶμα τῆς Τροχαίας καὶ πάντας τοὺς τιμήσαντας τὴν τελετὴν ἐξόχως δὲ ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὰ μέλη τῆς Κυβερνήσεως ἡμῶν τὰ μοχροῦντα ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς εὐημερίας τῆς φιλάτης ἡμῶν πατρίδος.

Τούτοις καὶ ὑμῖν πᾶσι εὐχόμεθα μακροήμερουσιν ὑγείαν καὶ τὸν ἄνωθεν φωτισμὸν εἰς ἀσφαλοῦς εἰρήνης καὶ προόδου ὁδήγησιν καὶ κατευθύνσιν ἀγαθὴν ἵνα σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ ἀπὸ ἡμίσσεως αἰῶνος σοδοῦν Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ πατροπαράδοτα ἐν αἷς καὶ τῇ ἑορτολόγιον εὐρὴν τὴν κανονικὴν ἀποκατάστασιν εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς τιμὴν τῶν Κυβερνώντων καὶ δόξαν τοῦ εὐλογητοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπηκολούθησεν ἡ ἀπέλυσίς της με

Ἡ κατὰ Θεὸν Πορεία μας

Εἰς τὸ φύλλον τῆς Φωνῆς Ὁρθοδοξίας ὑπ' ἀριθ. 691—692 τῆς 25 Δεκεμβρίου 1973 καὶ εἰς τὸν χώρον τῶν ξένων δημοσιεύσεων, κατεχωρήθη ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ κειμένου τοῦ διβλίου (Ἀστραπαὶ ἐν Ζόφῳ), ἐκδοθέντος ἐν ἔτει 1952 παρὰ τοῦ Δημ. Ἀντύπα Δικηγόρου παρ' Ἀρείφ Παγφ.

Διὰ τοῦ ἀποσπάσματος αὐτοῦ κατέστησαν γνωσταὶ αἱ ἀπόψεις τοῦ Νομικοῦ, καθ' ὅς «Ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος εἶναι μόνη ἀρμοδία, διὰ νὰ λύσῃ αἰθενητικῶς τὸ Ἡμερολογιακὸν ζήτημα καὶ πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς ὁποίας οἰαδιόποτε καὶ ἂν ὦσιν, πάντες ὑποχρεοῦνται νὰ πειθαρχήσωσιν, ἀποκαθισταμένων πλέον κανονικῶς τῶν τυχόν ἀπειθάρχων καὶ ἀποτελούντων ἰδίαν σχισματικὴν Ἐκκλησίαν».

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἀπόψεων, ἡμεῖς διακηρύττομεν ὅτι τὸ ὑπὸ συζήτησιν θέμα ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων εἶναι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας λελυμένον, ὥστε δὲν χωροῦσιν σήμερον αἱ προτεινόμεναι παρεκκυστικά καὶ παραπλανητικὰ τρόπον τινα εἰσηγήσεις περὶ τῶν «οἰωνδιόποτε ἀποφάσεων» ὑπὸ Πανορθόδοξου Συνόδου.

Συμφώνως πρὸς τὰ θέσμιμα καὶ τὰς Ἱερὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν «πράξιν» τῆς ὁλόκληρης Αὐτῆς, δι' ἧς ἀφωρίσθη ἀπὸ τῆς ἐμφανισέως του (1582) τὸ Παπικὸν Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ, δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ Κόσμῳ ἑτέρα θρησκευτικὴ πορεία ἀπὸ ἐκείνην ὅπου ἐχάραξε τὸ Πανάγιον Πνεῦμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ὁποίαν πιστῶς ἐτήρησαν οἱ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας εὐαρεστήσαντες τὸν Κύριον καὶ σήμερον τηροῦσιν ἐπακριβῶς οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος Συγκροτούμενη, κατὰ τὰ προλεγόμενα περὶ τῆς Ἀγίας Οἰκουμένης Ζ Συνόδου καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Κανόνος ΙΕ' τῆς Πρωτοδευτέρας (ΑΒ) Συνόδου, ἀπὸ Ἐπισκοπικὰ μέλη μὴ ἀποδεχθέντα τὴν Ἐορτολογικὴν καινοτομίαν, τὴν εἰσαγεῖσαν καὶ ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924, ἀλλὰ παραμένοντα πιστὰ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, μοναδικὸν καθήκον καὶ ἀποστολὴν Ἱερὰν ἔχει νὰ καλέσῃ εἰς εἰλικρινὴ μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μητρὸς Μᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοὺς ἀποσυρτήσαντας ἐκ ταύτης καὶ ἀφ' ἑαυτῶν καταστάντας Σχισματικούς, αἵρουσα καὶ τὰ θεσπισθέντα δι' αὐτοὺς ἀναθέματα παρὰ τῶν Ἀγίων Πατέρων ἐν Συνόδοις. Εἰς δὲ τοὺς ἀπειθαρχοῦντας νὰ ἐπιβάλλῃ τὰς θείας κυρώσεις, συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱερὰς Κανόνας.

τὴν διανομὴν τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ καὶ τοῦ Ἀντιδώρου, ἔληξεν ἡ ὥραία αὕτη ἑορτὴ, ἥτις τόσον μεγαλοπρεπῶς ἐωρτάσθη, πρὸς καταισχύνειν τῶν ὑπεγαντίων.

Ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος οὐδὲν δικαίωμα ἔχει, ὅπως δημιουργήσῃ ἴδιον Ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον, ἵνα καταργήσῃ ἢ τροποποιήσῃ ἀποφάσεις καὶ Κανόνας Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἡ τὰ ἐναντία πράττουσα Σύνοδος καθίσταται καχόδοξος, μαιχισύνοδος, ληστρικὴ, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ Ἱ. Πηδάλιου.

Ταῦτα ἔστωσαν εἰς γνῶσιν καὶ κραταίωσιν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Γῆς ὀρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς «Ἀληθείας» Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν. Καὶ εἰς δόξαν, τιμὴν καὶ προσκύνησιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἱδρυτοῦ τῆς Στρατευομένης Ἐκκλησίας Του.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Γνωστὸν ποιούμεν τοῖς πᾶσι ὅτι ἡ Σχολὴ τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς λειτουργεῖ κανονικῶς εἰς τὸ ἡμέτερον Οἰκοτροφεῖον Τοσκῶ.

Ὅσοι ἐπιθυμῶσι νὰ παρακολουθήσωσι τὰ μαθήματα καὶ γίνωσι κάτοχοι τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, ἄς ἀποτανηθῶν διὰ κάθε πληροφορίαν εἰς τὸν Ἱεροδιάκονον Εὐθύμιον καὶ εἰς τὸ τηλέφωνον 65.16.221.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως + δ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας

Πάσις

Κόστος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σεργιπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμὰς	20	—
»	Ἐτησίᾳ	»	40
Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	3	
»	Ἐτησίᾳ	»	6
	Τιμὴ Φύλλου δρασ.	3	—

Ἐπιστολή

Σεβαστέ ἡμῖν Καθηγούμενε Γέρον Ἀθανάσιε καὶ λοιπὴ Σεπτῇ χορεία τῶν Πατέρων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου.

Χάρις Ὑμῖν ἔλεος καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ Πατρὸς Υἱοῦ τε καὶ Ἀγίου Πνεύματος παρ' Ἡμῶν δ' εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Μετ' ἀγρύπνου ἐνδιαφέροντος καὶ ἰσχυρῶς παλλομένης καρδίας παρακολουθοῦμεν τὴν ἀπὸ ἔτους καὶ πλεόν ἄρξαμένην δοκιμασίαν Ὑμῶν μέχρι τῆς ἐσχάτως ἐξελιξεώς της.

Ἦτο φυσικὸν καὶ ἐπόμενον κατὰ τὰ ἔκπαια πολέμια τῆς ἀληθείας καθεστῶτα νὰ ἐξέσπα ἡ μήνις διότι, ὅταν ἡ ἐξουσία τοῦ σκότους αἰσθανομένη τὴν ἰδίαν ἀδυναμίαν δὲν ἀποτολμᾷ ν' ἀντιπαραταχθῇ νομίμως εἰς τὸ φῶς μετέρχεται τὴν βίαν καὶ τὴν ἀπειλὴν ὡς τελευταῖον ἔρεισμα ἐπικρατήσεως, ἀντιθέτως ὅπως πρὸς τὸν νόμον τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ προτρέποντος καὶ μὴ διαζομένου οὐδὲ δυναστεύοντος.

Ἄλλ' οὐδὲν παρὰ τὸ θεῖον θέλημα συντελεῖται Πατέρες καί, οὐδὲν κακὸν ἀμιγές καλοῦ.

Τίς ἔγνω νοῦν Κυρίου;...

Εἰς τὰς χαλεπὰς ἡμέρας ἡμῶν ἐν αἷς παντάσῃ ἐλησμονήθη ὁ Θεὸς καὶ τὰ ἱερὰ οἰκητήρια ἡρημώθησαν καὶ ὁ ἄνθρωπος παρεδόθη εἰς τὸν ἐχθρόν ἐκουσίως πρὸς ὕβριν τοῦ ἐξαγοράσαντος δι' αἵματος αὐτὸν Θεοῦ, εἰς τὰς ἡμέρας αὐτὰς λέγομεν τῆς γενικῆς καταπτώσεως καὶ ἐξαχρειώσεως ὧρπειν ἡ Ἐκκλησία νὰ περισυλλέξη καὶ περιποιηθῇ τὰ ἐναπομείναντα λείψανα τῆς εὐσεβείας, τοὺς ὀλίγους θρησκευομένους καὶ θεῖφ ζήλῳ μονάζοντας χριστιανούς ἵνα περισωθῇ πῶς τὸ πολῦτιμον τοῦτο στοιχεῖον τῆς ἐπιβιώσεως Αὐτῆς, ἡ οὐσία δηλαδή καὶ μὴ μόνον τὸ κενὸν ὄνομα. Ἀπ' ἐναντίας ὅμως ἐξεδήλωσεν Αὕτη ἀπεινὴ καὶ ἀμελιχτον καθ' ἡμῶν ἔχθραν καὶ μῖσος ὅχι διὰ παρεκτροπὰς καὶ παραπτώματα ἀλλὰ δι' εὐσεβῆ ἀπείθειαν καὶ ἄρνησιν συμμετοχῆς ἡμῶν εἰς τὰς ἐκείνης ἐκτροπὰς καὶ τὰ νεωτεριστικὰ καὶ Οἰκουμενιστικὰ ἀνοήματα ἐπὶ ἀθετήσῃ καὶ καταπροδόσει τῶν θείων ὑποθηκῶν τῆς πανσέπτου καὶ ἀσπίλου Ὁρθοδόξιας. Γυμνῇ ἡ ἀλήθεια εἰς τὰ πανανθρώπινα ὅματα. Διῶκονται οἱ ἐκ λόγων συνειδήσεως εὐσεβεῖς τηρηταὶ τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας δικαζόμενοι ὡς ἔνοχοι οἱ ἄθωοι ὑπὸ τῶν ἀληθῶς ἐνόχων καὶ δοσιλόγων Ποιμένων ἔναντι τοῦ φρικτοῦ ὄρκου τῆς ἀπαρεγκλίτου τηρήσεως τῶν παραδεδομένων τῆς πίστεως ἡμῶν. Ὡ... πῶς ἀντεστράφησαν οἱ ὅροι! Οἱ ὑπεύθυνοι κατέστησαν κριταῖ... οἱ δὲ ἄξιοι μυρίων ἐπαίνων νομοταγεῖς καὶ εἰς τὰ θεῖα κελεύσματα ὑπήκοοι, ὑπόδικοι καὶ κατακριταῖοι.

Σὰς ἐδίκαζον ὡς ἀπειθεῖς ἐκείνοις οἱ θεῶ ἀπειθοῦντες καὶ ἀντιλέγοντες καὶ ἔκρινον καὶ ἀπεφάσιζον

καθ' ὧν τῶν Ζηλωτῶν τῆς πίστεως ἐνῶ συγχρόνως ἀπὸ τῶν παραθύρων τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων τῶν ἀσυγκίνητοι ἐνητένιζον τὸ ἔξω τοῦ Πρωτάτου Κοινοτάφιον τῶν Ὁμολογητῶν Ὁσιομαρτύρων Πατέρων, τῶν θυμάτων τοῦ Βέκκου διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπειθειάν των....

Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Ἄλλ' ἂν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ πίσις ἐκ τῶν πραγμάτων λόγῳ τῆς ἐξασθενήσεως τοῦ Κράτους καὶ τῆς ἐξωθεν ἀπειλῆς ὠδήγει εἰς τὴν ἀπατηλὴν καὶ προδοτικὴν λύσιν, σήμερον ποῖα πίσις ἢ ἀνάγκη ὦθεῖ εἰς παρομοίαν προδοσίαν; Διότι τίς ἔχων νοῦν καὶ πόνον διὰ τὴν πίστιν δὲν βλέπει τὰ τεκταινόμενα ἀπὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἐντεῦθεν, τοὺς ἐξωφρενισμοὺς τοῦ ἀποθανόντος Ἀθηναγόρου καὶ τὴν συνέχειαν τούτων, ἀποῦ οὐδεὶς τῶν Ἱεραρχῶν ἀπεκήρυξε τὰς αἰρετικὰς δοξασίας καὶ ἐνεργείας τοῦ αἰτινὲς εἶδον τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἀλλὰ πάντες εὐθυγράμμισαν τὴν πορείαν των πρὸς αὐτάς, μὴ διακόψαντες ὡς ἔδει κοινωνίαν μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν ὁμοίων κατὰ τὰς Ἀποστολικὰς καὶ Πατερικὰς ἐπιταγὰς ἀλλὰ καὶ Προφηταπόστολον τὸν ἐκήρυξαν.

Μόνον οἱ περὶ τὴν πίστιν ἀδιάφοροι οἱ μηδέποτε ἀσχοληθέντες μετὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ὑποθέσεως ἄγνωστον ὅτι οὐδένα ἄλλον σκοπὸν εἶχεν ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου εἰμὴ τὴν ἐκπόρθησιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐγένετο ὡς πρῶτον δῆμα πρὸς τὴν δύσιν μετὰ τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν διὰ τὴν μετὰ τῶν Φράγκων ἑνωσιν, ὡς ἀπεδείχθη ἐσχάτως. Καὶ διότι τὸ λείμμα τῆς εὐσεβείας ἀνθίσταται εἰς τὴν πίστιν τῆς προδοσίας διώκεται ἐκ τοῦ Ἀγίου Τόπου ἐν ᾧ πλεῖστα ἔτη εἰλικρινῶς ἐδούλευσε τῷ Κυρίῳ καὶ ἰδιαζέντως ἐτίμησε καὶ ἔκλεισε τὸν ἱερὸν χώρον.

Πολλοὶ Γέροντες λευκανθέτες εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πίστεως καὶ θαυμάσιοι νέοι οὗς ὁ κόσμος δὲν ἠδυνήθη διὰ τῶν θελημάτων του νὰ καθυποταξῇ ἀλλ' ὡς ἀετοὶ ὑπόπτεροι διέφυγον πετασθέντες εἰς τὰ ὑπερκόσμη σκηνώματα τοῦ ἀγιωνύμου Ἀθῶ διὰ ν' ἀγωνισθοῦν εἰς τὰς παλαιστράς καὶ τὰ σκάμματα τῆς ἀρετῆς, τοὺς θαυμασίους τούτους λέγομεν νέους καὶ γέροντας τῶν ὁποίων ὀφειλέται τυγχάνομεν ἀπειριορίστου σεβασμοῦ, τιμῆς καὶ ἀγάπης οἱ πάντες, ἐκδιῶκουν ἐκ τῶν ἱερῶν οἰκητηρίων των διότι ἀρνοῦνται συμβιβασμοὺς συνειδήσεως χάριν καλοζωίας, ἀπτοήτως δὲ καὶ πεπαρησιασμένως ὁμολογοῦν καὶ διακηρύσσον τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ θυσίᾳ καὶ τῆς ἰδίας των ζωῆς.

Εὖγε ἀξιομακάριστε Πατερικὴ ἐμὴ γυρι καὶ οἱ μεμονωμένως τὸν Χριστὸν ἐν τῇ αὐτῇ ὁμολογίᾳ δοξάζοντες Πατέρες τοῦ Ὁρους.

Συγχαίρομεν ἐκ καρδίας καὶ οὐλοφύχως εὐχόμεθα Ὑμῖν ὅπως τὸ ἀμιγές ὀρθόδοξον Ὑμῶν φρόνημα διαμείνῃ ἀταπεινωτὸν μέχρι τέλους εἰς πολλῶν παράδειγμα καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐπαμφοτερίζοντων ὀλιγοφύχων οἵτινες ἀστοχήσαντες περὶ τὴν πίστιν ὑπεδούλωσαν τὸ φρόνημά των εἰς τὴν ἀπειλήν. Λέγομεν περὶ τῶν Μονῶν ἐκείνων τοῦ Ὁρους αἱ ὁποῖαι δὲν γνωρίζουν τί πι-

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ Σωματεῖον «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» τελεῖ κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου τὸ Σάββατον 27ην Ἰανουαρίου 1974 Π.Η. εἰς τὸν ἐδρισκόμενον ἐν τῷ Γηροκομείῳ τούτῳ δισυνόστατον Ναῖδριον ἐπ' ὀνόματι Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου καὶ Παναγίας Ὁδηγήτριας, ὁδὸς Μυστρά 18, μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἱδρυτοῦ τούτου Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Κυροῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου.

ΜΕΤΑΒΑΣΙΣ :

Ἀπὸ Ἀθήνας: Ἀφειτηρία λεωφορείων 172 εἰς Ζάππειον, κάθοδος στάσις Ἀρβανιτάκη.
Ἀπὸ Πειραιᾶ: Ἀφειτηρία λεωφορείων 126 εἰς Δημ. Θέατρον, κάθοδος στάσις Ἀρβανιτάκη.

στεύουν ἄλλ' ὥς κάλαμοι σειόμενοι κινεῖνται ἐνθεν κακεῖθεν ἀναλόγως τῶν περιστάσεων ἱκανοποιῶσαι πότε τὸ πνεῦμα καὶ πότε τὴν σάρκα.

Λυπηρόν, διότι ἡ ἀστάθειά των ἔχει καὶ ἄλλας ἐπιπτώσεις ἀποδαινούσας οἰκτρὸν παράδειγμα τῶν ἀσχημάτων.

Ἑμεῖς δὲ Πατέρες τίμοι διαμείνατε ἀκλόνητοι εὐρωστοῦντες μετὰ τοῦ καλοῦ καὶ τιμίου ποδηγέτου. Ἑμῶν Καθηγουμένου ὅστις ἀποτελεῖ κόσμημα διὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν εἰς πολλῶν ὠφέλειαν.

Στήκατε ἐδραῖα κατὰ πάσης ἀπειλῆς πρὸς παραδειγματισμὸν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν ὑγιῶς σκεπτομένων καὶ πιστευόντων.

Ἀπειραδμματα εἶναι ἐστραμμένα πρὸς ὑμᾶς καὶ πολλὸς ὁ θαυμασμὸς τῆς ἀδρείας σας. Πανελληνίως ἐγνώσθη ἡ Μονὴ διὰ τὸν ζῆλον καὶ εὐφῆμως ποιοῦνται μνεῖαν τῆς Ἱερᾶς Συνοδείας ἡμῶν οἱ ἀπανταχοῦ εὐσεβεῖς.

Ὁ Θεὸς προμαχεῖ ὑπὲρ Ἑμῶν καὶ ἐνεργεῖ ἀναλόγως πρὸς τὸ συμφέρον. Οἱαδήποτε δὲ καὶ ἂν εἶναι τὰ καθ' ὑμῶν ληφθῆσόμενα μέτρα, ἅπαντες ἡμεῖς οἱ ὑμετέροι ἀδελφοὶ ἔχομεν ἀνοιχτὰς τὰς πύλας τῶν ταπεινῶν ἡσυχαστηρίων ἡμῶν εἰς ὑποδοχὴν σας ἂν ἡ χρεῖα καλέσῃ τοῦτο, ὅπερ ἀπευχόμεθα μὲν προνοοῦμεν ὅμως καὶ θηκόντως.

Ἐπὶ τούτοις δέξασθε δι' ἐμοῦ ἀπειρα σεβάσματα τοῦ ἡμετέρου Ποιμνίου τῆς Θεοσώστου Ἐπισκοπῆς ἡμῶν καὶ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνοδείας.

Ἐρρωσθε ἐν Κυρίῳ πάντοτε.

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης καὶ τῶν ὑμετέρων διοισιτήτων ἐλάχιστος ἀδελφός

Ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος.

Νεκρολογία

ΠΑΝΑΡΕΤΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ καὶ κατὰ κόσμον Παντελῆς Σπυρίδωνος Παράβαλος. Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν 16) 29.10.1973 ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον τοῦ Δικαίου ὡς Μοναχὸς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίων Θεοδώρων Πάρου.

Ἐν τῷ κόσμῳ διατελὼν ἥσκησε τὸ ἐπάγγελμα Ἀ' Πλοιάρχου ταξιδεύων ὠκεανούς καὶ θαλάσσας τῆς ὑψηλίου. Ὡς οἰκογενειάρχης ἀνέπτυξε βίον Χριστιανικὸν καὶ ἐμόρφωσε τὰς δύο αὐτοῦ θυγατέρας Χριστιανοπρεπῶς καὶ Ἑλληνοπρεπῶς, τὰς ὁποίας καὶ ἀποκατέστησεν ἐν Ἀμερικῇ μετὰ ἐκκλησιῶν ὁμογενῶν. Ζηλωτὴς τῆς Ὁρθοδόξιας τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ ἐγκρίτως κατανοήσας τὴν μεταίτιότητα τῆς ἐφημέρου ζωῆς, ἐζήτησε νὰ εὖρη τὴν ἀσφαλῆ ὁδὸν τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, γενόμενος Μοναχὸς καὶ τεθεὶς ὑπὸ τὸν χρυστὸν ζυγὸν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς μακαρίας ὑπακοῆς. Διεκρίθη ὡς Μοναχὸς ὑποτασσόμενος ὡς μικρὸν παιδίον μὲ τὴν παιδικὴν ἀπλότητα, εἰργάσθη τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Ἦτο θερμὸς εἰς τὴν προσευχὴν ὑπὲρ οἰκείων καὶ Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν. Κατανοητικὸς, συνεπὸν με τοὺς πονούντας, συνέχαιρε μὲ τοὺς χαίροντας. Τοὺς πάντας συνεκίνει μὲ τὴν ἀπλότητά του καὶ ὑπομένων ἀγογγύστως τὴν θλίψιν καὶ τὸν πόνον τῆς ἀσθενείας κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ ἡμέρας, δοξάζων καὶ εὐχαριστῶν διὰ παντὸς τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι ἡμῶν. Εἰς ὅλους ἐκήρυττε μετάνοιαν καὶ ἐξομολόγησιν καὶ σταθερότητα εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν τῶν Πατέρων ἡμῶν. Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

Σεχονοτεα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἀνακοίνωσις

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας 18 Φεβρουαρίου 1974 θὰ λάβῃ χώραν τὴν 4 μ.μ. ἡ ἀπὸ ἐτῶν καθιερωθεῖσα λαμπρὰ ἑορταστικὴ ἐκδήλωσις εἰς τιμὴν τῶν προμάρχων τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Πίστεως εἰς τὴν νεόδμητον Αἴθουσαν Κληρικῶν Περιστερίου. Λεωφ. Ἀγ. Ἱεροθέου—Κηπουπόλεως

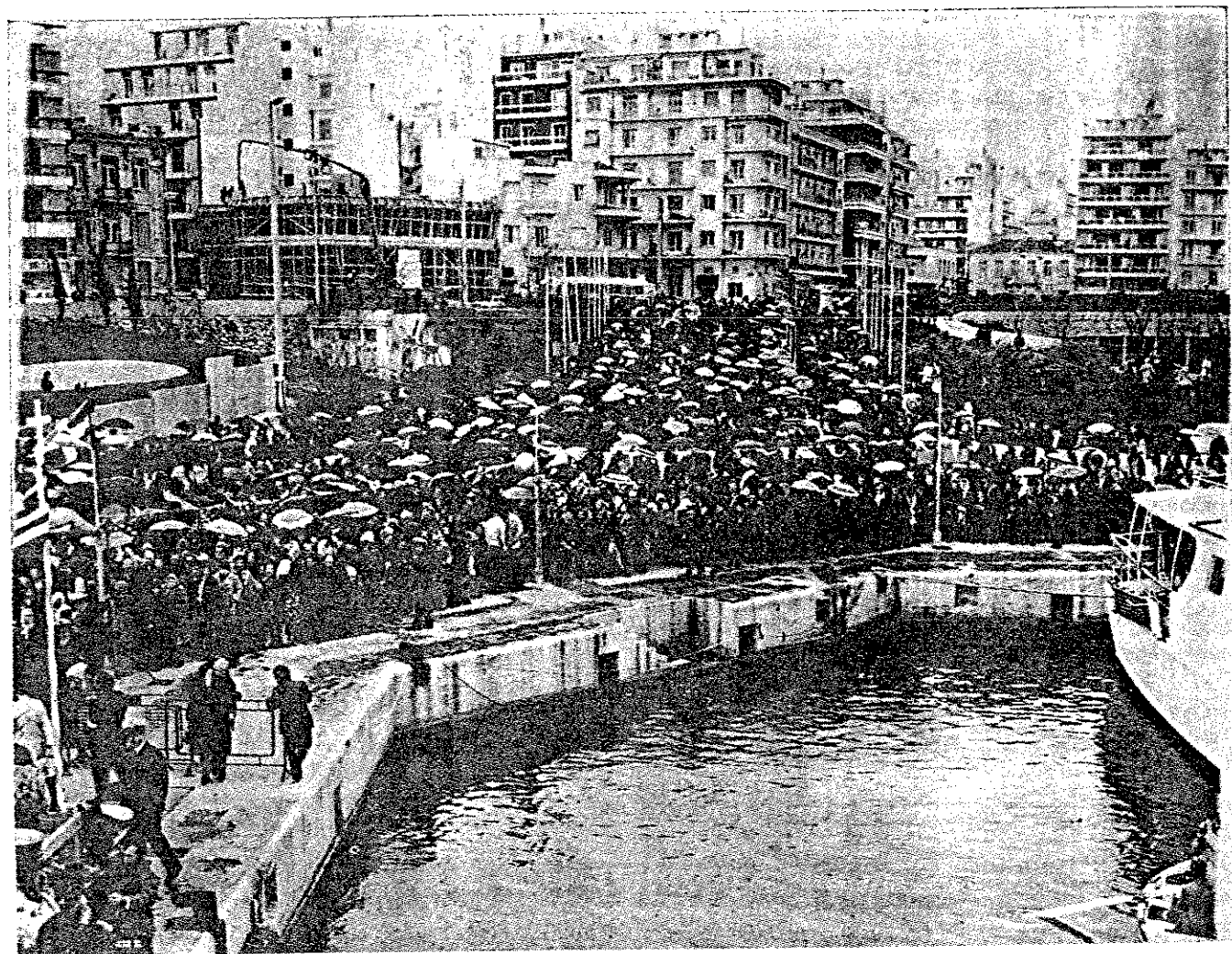
Στάσις Ἀστυνομίας πρὸ τῆς πλατείας Ἀγ. Ἱεροθέου, ὁδὸς Τριπολέμου καὶ Ταντάλου.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ι.Σ.)

Ἀνακοίνωσις

Αἴρεται ἀπ' ἐντεῦθεν ἡ δοθεῖσα ἐντολὴ εἰς τὴν Συντονιστικὴν Ἐπιτροπὴν Ἑνώσεως Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὥς μὴ ἐπιτυχοῦσα τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου

Κληρὸς καὶ λαὸς παρακολουθοῦντες τὸν Καθαγιασμόν τῶν Ὑδάτων.